

סילביה פלאת: הנוות ושות'

שנים, ברור שהם שנים.
זה נראה כל-כך טבעי עכשו –
האחד שלעולם אינו מגביה מבטו אשר עיניו מעוטות
עפעף ומכדרות, כמו של בליק,
אשר מציג

פתמי-לידה, סימנו המסחרי –
צלקת צריבת-מים,
עירום

ירק הנחשת של הקונדור.
אני בשר אדם. מקורו

מוחא אפקית: אני עדין לא שלו.
הוא מספר לי כמה בלתי מצלחת אני בתצלומים.
הוא מספר לי כמה מתוק
התיגוקות נראים במקרר
בבית-חולים, פיה-פיפה

פשוט על הצואר,
ואחר, פתילת גלימות המות
האיוניות שלהם,
ואז שתי כפות רגלים קטנטנות.
הוא אינו מחיך גם לא מעשן.

האחר עושה זאת.
שערו ארף וחנין.
ממזר
מאונן צחצחים,
הוא רוצה להיות אהוב.

אני אינני נעה.
הכפור עושה לו פרח,
הטל יוצר כוכב,
פעמון המת
פעמון המת
מישהו נכרת.

ראי

אני כסף ומדיק. לי אין כל דעה מקדמת.
את כל אשר אראה אני מיד בולע
כמו שהוא, גקי מערפול אהבה או סלידה.
אינני אכור אך כן –
עיני של אל קטן, בין ארבע זוויות.
רב הזמן אני הוגה בקיר שממול.
הוא ורד ומנמר. ימים רבים שאני מתבונן בו –
נדמה כי הוא חלק מלבי. אבל הוא מרצד.
פנים וחשכות חוצים בינינו שוב ושוב.

עכשו אני אגם. רכונה עלי אשה,
חוקרת מעמקי לאשר היא באמת.
ואז פונה לאותם המתעתעים, הנרות או הירח.
אני רואה את גבה, ומשקפו בגאמנות.
היא גומלת בדמעות ובזעזוע של ידים.
אני חשוב לה. היא נכנסת ויוצאת.
מדי בקר הן פניה המחליפים את מקום החשכה.
בתוכי היא הטביעה נערה בעלומיה, ובתוכי
אשה זקנה
יום ביומו עולה לקראתה, כמו דג נורא.

(תרגום: חיים פסח)